

Arrest

nr. 203 274 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. ZWART en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 24 november 2015 asiel aan. Op 28 juni 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Kotah Qalay Sharokh, gelegen in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak.

Uw vader werd in 2009 gedood door de taliban. In 2013 werd er een madrassa geopend in de bazaar van Jalrez. In maart 2014 werd u benaderd door de taliban en vroegen ze u om naar de madrassa te komen en de koran te leren. U studeerde er in totaal zeven maanden. Na de vijfde maand begon u meisjes tegen te houden die naar school wilden gaan en vertelde u hen dat ze een boerka moesten dragen. U zei ook aan uw moeder dat ze een boerka moest dragen. Uw moeder vroeg u niet meer naar de madrassa te gaan omdat uw vader werd gedood door de taliban. U vertelde haar dat talibs goede mensen waren. Uw moeder zei dat ze het huis zou verlaten als u naar de madrassa bleef gaan. Hierna besloot u niet meer naar de madrassa te gaan. Twee weken later kwam de taliban naar u en vroegen u waarom u niet meer naar de madrassa ging. Een week later kwamen ze terug, sloegen u in uw gezicht en droegen u op naar de madrassa te gaan. Nog een week later kwamen de taliban naar uw huis, waarop uw moeder u verstopte in een bakoven. De volgende ochtend werd u door uw oom van vaderszijde opgewacht samen met een smokkelaar. U verliet hierna het land. U kwam aan in België op 9 november 2015 en u vroeg op 24 november 2015 asiel aan. Uw broer, S. M. S. (...), kwam in het jaar 2011 reeds aan in België. In november 2013 werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw taskara, de taskara van uw moeder en zes foto's.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd er vastgesteld dat uw verklaringen over uw dagelijks leven in uw geboortedorp vaag zijn en niet weten te overtuigen. Zo verklaart u dat uw familie drie velden had, en er enkel appels werden gekweekt. U beweert vervolgens dat uw enige taak erin bestond om de velden soms te irrigeren. Echter, u beweert onmiddellijk daarna dat die velden niet echt moesten worden geïrrigeerd (CGVS, p. 15).

Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u de enige was die voor de velden zorgde, antwoordt u bevestigend. Echter, onmiddellijk daarna geeft u toe dat uw oom het harde werk deed, en de appelboomgaarden ging bemesten. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoeveel appelbomen jullie ongeveer hadden, repliceert u dat u ze “nooit telde”. U weet evenmin wat de jaarlijkse opbrengst was en komt niet verder dan te zeggen dat uw oom van vaderszijde en uw moeder dit wisten. Ook wanneer u wordt gevraagd wat uw familie met de appels deed, antwoordt u dat u er niets van weet en dat “ze de appels misschien verkochten” (CGVS, p. 16). Er kan evenwel worden verwacht dat u op zijn minst meer kan vertellen over de appelteelt van uw familie.

Ook over jullie schapen en geiten doet u merkwaardige uitspraken. Zo beweert u aanvankelijk dat jullie één geit en één schaap hadden. Kort daarna moet u evenwel toegeven dat jullie twee geiten en twee schapen hadden omdat ze reeds jongen hadden gebaard. Echter, gevraagd hoe lang het schaap en de geit zwanger waren, moet u bizar genoeg toegeven dat u er geen idee heeft. U weet evenmin waarom u dat niet weet (CGVS, p. 17). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe het schaap en de geit zwanger zijn geraakt, verklaart u dat u ze naar de woestijn bracht, en dat er andere mensen waren met bokken en rammen. Echter, wanneer u vervolgens de logische vraag gesteld krijgt of ze tegelijk zwanger werden, antwoordt u dat u er niets van weet. U weet evenmin hoeveel tijd ertussen zat en verklaart vervolgens dat u ze enkel soms liet grazen en dat u niets weet van hun zwangerschap (CGVS, p. 17). Het is evenwel uiterst bevreemdend dat u zelf verklaart het schaap en de geit naar de woestijn te hebben gebracht, naar mensen met bokken en rammen, maar er verder niets over weet. Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat “u het niet weet” (CGVS, p. 18).

Voorts werd er vastgesteld dat ook uw kennis over de landbouw in uw regio zeer opmerkelijke leemtes vertoont. Zo beweert u dat de meeste mensen in uw regio aan landbouw doen en aardappelen en tarwe cultiveren. Echter, u weet niet hoe ze dat doen. U kan vervolgens wel vertellen dat tarwe wordt gezaaid in de herfst en in het begin van de lente, maar u moet toegeven dat u geen idee heeft wanneer die tarwe wordt geoogst (CGVS, p. 18). Mede gelet op het feit dat u beweert uit landbouwgebied te komen, is het evenwel zeer bevreemdend dat u geen enkel idee heeft wanneer de oogst van tarwe, voor landbouwers een van de belangrijkste gebeurtenissen van het jaar, plaatsvindt. Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat u het nooit heeft gezien en dat u het niet weet (CGVS, p. 18).

Vervolgens werd er vastgesteld dat u bijzonder weinig kennis heeft van belangrijke lokale persoonlijkheden. Zo verklaart u aanvankelijk dat u geen enkele belangrijke persoon kent uit uw district, alvorens u Mawlawi Azim, Malem Zarif, Tuti en Habib Jan opnoemt die naar uw broer vroegen. Echter, u kan enkel zeggen dat ze Pashtounen waren. U weet niet waarom ze naar uw broer vroegen, u weet evenmin of ze lid waren van een bepaalde groepering en u kan verder niets meer over ze zeggen (CGVS, p. 20). Dit is des te meer bevreemdend aangezien u deze vier mannen later aanhaalt in uw asielrelaas als talibanrekruteerders van de lokale madrassa waar u naar eigen zeggen zeven maanden koranlessen volgde (CGVS, p. 23). Wanneer u vervolgens opnieuw wordt gevraagd of u belangrijke mensen uit uw district kent, antwoordt u wederom dat u niemand belangrijk kent. Wanneer u vervolgens opnieuw wordt gevraagd naar mensen die veel te zeggen hebben in uw district, beweert u dat u niemand kent (CGVS, p. 20-21). Dit is evenwel niet aannemelijk. Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat u er niets van weet en dat u niet vaak buiten was (CGVS, p. 21). Deze verklaring is evenwel niet afdoende om de bovenstaande onaannemelijkheid uit te klaren. U kent evenmin mensen bij de taliban en hoewel u aangeeft de districtschef en de politiechef te kennen nadat u expliciet gevraagd wordt of u belangrijke mensen bij de overheid kent, kan u verder niets over ze zeggen (CGVS, p. 21). Ook over de Arbaki's, de lokale politie, die volgens de beschikbare informatie sterk vertegenwoordigt zijn in uw district, heeft u geen informatie. Zo kent u geen enkele Arbaki en kan u enkel zeggen dat ze in wachtposten zaten. U weet echter niet wat hun job was (CGVS, p. 21). Ook kort daarna verklaart u dat u geen mensen kent in uw district die deze functie uitoefenden en u kan verder niets vertellen over hun werk in het district. Ook wanneer u wordt gevraagd wie er de controle heeft over uw district, de taliban of de overheid, moet u toegeven dat u het niet weet en kan u enkel zeggen dat beide aanwezig waren (CGVS, p. 21). Zelfs wanneer u wordt geconfronteerd met de namen Abdul Rahman Durani en Haji Mussa Hotak, beide zeer bekende politieke figuren uit Jalrez, moet u toegeven dat u nog nooit van ze heeft gehoord (CGVS, p. 23). Zelfs over belangrijke mensen in uw eigen dorp heeft u zeer geringe kennis. Zo kan u enkel zeggen dat Haji Gulagha, Haji Qnadagha en Haji Agha Gul veel land hebben. U kan niets meer over ze zeggen. Wanneer u vervolgens expliciet naar dorpsoudsten wordt gevraagd, somt u Haji Nur Alam, Haji Noor Ahmad Khan, Haji Gulagha en Haji Agha Gul op, alvorens u moet toegeven dat u niets meer over ze kan vertellen (CGVS, p. 24-25). Er kan evenwel worden verwacht dat u op zijn minst meer kan vertellen over de belangrijkste mensen en groeperingen

uit zowel uw eigen dorp als het district in het algemeen. Dit brengt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden herkomst ernstig in het gedrang.

Ook over veiligheidsincidenten in uw district vertoont uw kennis zeer opmerkelijk leemtes. Zo antwoordt u dat er een gevecht was wanneer u wordt gevraagd naar gevechten tussen de overheid en de taliban. Echter, wanneer u vervolgens wordt gevraagd hierover meer te vertellen, komt u niet verder dan te zeggen dat er een gevecht was in de ramadan en dat u er niets van weet. U weet evenmin wat de gevolgen waren van het gevecht en u heeft verder geen kennis over andere incidenten in het district (CGVS, p. 22). Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden herkomst uit Jalrez op de helling. Bovendien vonden er volgens de beschikbare informatie in juli 2015 over het ganse district zware gevechten plaats tussen de taliban en de overheid, toen u volgens uw verklaringen nog in Jalrez was. Dat u hierover niets kan vertellen, is dan ook niet aannemelijk.

Naast uw geringe kennis over veiligheidsincidenten en lokale prominenten, vertoont uw kennis van de aangrenzende districten en provincies evenzeer opmerkelijke lacunes. Zo kan u enkel Narkh opnoemen als aangrenzend district. U heeft verder geen idee welke andere districten Jalrez begrenzen (CGVS, p. 6). Dit is bizar, mede gelet op het feit dat uw district wordt begrenst door nog drie andere districten van Maidan Wardak, waaronder de provinciehoofdstad. U heeft evenmin een idee welke andere provincies een grens hebben met uw district (CGVS, p. 6). Ook dit is bevreemdend, gezien het feit dat uw district een zeer lange noordelijke grens kent met de provincie Parwan, en een oostelijke grens met de provincie Paghman.

Ook uw kennis over uw reis naar Europa vertoont zeer bizarre leemtes. Zo heeft u geen idee wat uw reis heeft gekost, enkel dat uw moeder en oom van vaderszijde het weten. U heeft ook geen idee hoe zij uw reis hebben geregeld en u heeft het hen nooit gevraagd (CGVS, p. 26). Dit is evenwel niet aannemelijk. Ook over uw route heeft u nauwelijks kennis. Zo beweert u vier uur lang in een "grote stad met een plein" verbleef alvorens u een bus nam en verder trok (CGVS, p. 23 en 26). U heeft echter geen idee waar dat was. Dit is bizar, mede gelet op het feit dat u daar vier uur lang verbleef en een bus nam richting Nimroz (CGVS, p. 26). Echter, wanneer u wordt gevraagd naar de plaatsen waar u langs reed op weg naar Nimroz, een rit die ongeveer 17 uur duurde, kan u er geen enkele opnoemen, enkel dat er een woestijn was en er auto's reden (CGVS, p. 26). U kan enkel zeggen dat u in een hotel stopte en verder reisde. U weet echter niet waar dat was en u heeft het niemand gevraagd (CGVS, p. 26-27). Er kan evenwel worden verwacht dat u op zijn minst meer details kan geven over uw reisroute uit Afghanistan. Ook dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u geen Pashtou spreekt, temeer gezien volgens uw verklaringen de meerderheid in uw district Pashtoun is van origine. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat u vooral thuis was en niet buiten kwam (CGVS, p. 14). Echter, u verklaarde zelf al dat u naar verschillende plaatsen ging en dat u zeven jaar school liep (CGVS, p. 4, 11, 12 en 16). Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat Pashtou moeilijk is. Deze verklaring is echter niet afdoende om de bovenstaande onaannemelijkheid uit te klaren.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft uw taskara en die van uw moeder, moet worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de zes foto's, moet vooreerst worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Verder vertonen de foto's een sterk geposeerd karakter en is het bevreemdend dat de foto's een winterlandschap tonen, ondanks het feit dat de foto's gedateerd worden op 15 juni, waarbij het jaar onleesbaar is. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat het winter was, en dat uw oom van vaderszijde de foto's trok.

Betreffende de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus aan uw broer, dient te worden opgemerkt dat elk dossier op zijn eigen merites dient beoordeeld te worden. Bovendien kwam uw broer reeds bijna zes jaar geleden aan in België.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Jalrez gelegen in de provincie Maidan Wardak. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Jalrez heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 29 maart 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 1-2). U werd op het einde van het gehoor dd. 29 maart 2017 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS, p. 25). Echter, u heeft ervoor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen (CGVS, p. 25).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw

gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt een kennelijke beoordelingsfout opgeworpen.

Na een theoretische uiteenzetting onderstreept verzoeker dat zijn oom voor de appelbomen zorgde en dat hij geen idee heeft van hoeveel appels zijn oom produceerde en van de opbrengst van de appelteelt, wat gezien zijn minderjarigheid niet abnormaal is.

Hij stelt verder dat zijn broer, S. M. S., tijdens diens asielprocedure in 2011 ook aangaf dat hij in het dorpje Kotah/Qalay Sharokh woonde en dat door de commissaris-generaal niet betwist wordt dat S. M. S. zijn broer is. Verzoeker acht het dan ook onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal zijn herkomst in twijfel trekt nu de herkomst van zijn broer in 2013 wel geloofwaardig geacht werd en deze subsidiaire bescherming kreeg.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk zicht biedt op zijn nationaliteit en herkomst en herinnert eraan dat de bewijslast in asielzaken met enige meegaandheid moet worden beoordeeld. Hij stelt vervolgens dat de ernst van het vervolgingsrisico dat hij loopt in geval van terugkeer een brede toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel vereist en verwijst hierbij naar artikel 196 van het "*Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*" van UNHCR en het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013.

In ondergeschikte orde laat verzoeker gelden dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hij citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat de situatie in Afghanistan met de dag verslechtert en dat het voor hem absoluut onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Hij stelt afkomstig te zijn uit het dorpje Kotah Qalay Sharokh van het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak en citeert een passage die de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op 7 februari 2017 op haar internetpagina heeft aangegeven en waaruit blijkt dat men ervan mag uitgaan dat het voor een Belg te gevaarlijk is om naar Afghanistan te reizen. Hij leidt hieruit af dat het ook voor hem onmogelijk is om daar te leven. Voorts citeert verzoeker een passage uit een interview van februari 2015 met de Afghaanse Minister “for Refugees and repatriation” en meent hij dat het onbetwistbaar is dat de situatie in Afghanistan verslechterd is nu de Afghaanse minister zelf aangeeft dat de terugkeer van asielzoekers naar Afghanistan moet stoppen omdat de nationale overheid hun veiligheid niet kan garanderen. Ten slotte citeert verzoeker nog uit een rapport van februari 2017 van de United Nations Assistance Mission in Afghanistan, uit het artikel “*Afghan civilian casualties: Why have they hit a new high?*” van de BBC van 6 februari 2017, uit een rapport van Human Rights Watch van 12 januari 2017 en uit een artikel van IRIN van 10 januari 2017.

In uiterst ondergeschikte orde meent verzoeker dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd en dat het dossier moet worden teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) voor een nieuw onderzoek, nu hij Afghaan is en de situatie in zijn land verontrustend is.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 7 maart 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus “*Afghanistan Corruptie en documentenfraude*” van 21 november 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij artikel 48 van de Vreemdelingenwet, dat overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend, en artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekers verklaringen over zijn dagelijks leven in zijn geboortedorp vaag zijn en niet weten te overtuigen, (ii) verzoekers kennis over de landbouw in zijn regio zeer opmerkelijke leemtes vertoont, (iii) verzoeker bijzonder weinig kennis heeft van belangrijke lokale persoonlijkheden, (iv) verzoekers kennis over veiligheidsincidenten in zijn district zeer opmerkelijke leemtes vertoont, (v) verzoekers kennis van de aangrenzende districten en provincies evenzeer opmerkelijke lacunes vertoont, (vi) verzoekers kennis over zijn reis naar Europa zeer bizarre leemtes vertoont en (vii) het ten slotte bevreemdend is dat verzoeker geen Pashtou spreekt, terwijl volgens zijn eigen verklaringen de meerderheid in zijn district Pashtoun van origine is. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het enig middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

De nood aan bescherming geboden door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn verzoek, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden, alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs

voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aannemelijk maken louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonde. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land of een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot haar onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet toe kan leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker voorhoudt in het jaar 1999 geboren te zijn in het dorp Kotah Qalay Sharokh, in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak en er heel zijn leven te hebben gewoond tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in 2015 (adm. doss., stuk 10, verklaring DVZ; stuk 4, gehoorverslag 29 maart 2017, p. 6). Er kan van verzoeker dan ook worden verwacht dat hij de kennis heeft waaruit kan blijken dat hij aldaar opgegroeid is en bijna 16 jaar heeft gewoond. Voorts verklaarde verzoeker een student te zijn die de zevende graad van het lager onderwijs bereikt heeft (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 29 maart 2017, p. 4). Er wordt van verzoeker niet verwacht dat hij over een bijzonder gedetailleerde kennis beschikt over de geografische, de (socio-)politieke aspecten en de veiligheidssituatie van Afghanistan, maar wel dat zijn kennis overeenstemt met wat kan verwacht worden van iemand met zijn profiel. Derhalve kan worden aangenomen dat verzoeker over afdoende kennis beschikt over zijn beweerde streek van afkomst en dat hij middels coherente verklaringen kan aantonen dat hij er zijn hele leven verbleven heeft.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze op uitgebreide wijze motiveert dat verzoeker niet kan aannemelijk maken daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. Zo waren verzoekers verklaringen over zijn dagelijks leven in zijn geboortedorp vaag en niet overtuigend. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Zo verklaart u dat uw familie drie velden had, en er enkel appelen werden gekweekt. U beweert vervolgens dat uw enige taak erin bestond om de velden soms te irrigeren. Echter, u beweert onmiddellijk daarna dat die velden niet echt moesten worden geïrrigeerd (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u de enige was die voor de velden zorgde, antwoordt u bevestigend. Echter, onmiddellijk daarna geeft u toe dat uw oom het harde werk deed, en de appelboomgaarden ging bemesten. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoeveel appelbomen jullie ongeveer hadden, repliceert u dat u ze “nooit telde”. U weet evenmin wat de jaarlijkse opbrengst was en komt niet verder dan te zeggen dat uw oom van vaderszijde en uw moeder dit wisten. Ook wanneer u wordt gevraagd wat uw familie met de appelen deed, antwoordt u dat u er niets van weet en dat “ze de appelen misschien verkochten” (CGVS, p. 16). Er kan evenwel worden verwacht dat u op zijn minst meer kan vertellen over de appelteelt van uw familie.

Ook over jullie schapen en geiten doet u merkwaardige uitspraken. Zo beweert u aanvankelijk dat jullie één geit en één schap hadden. Kort daarna moet u evenwel toegeven dat jullie twee geiten en twee

schapen hadden omdat ze reeds jongen hadden gebaard. Echter, gevraagd hoe lang het schaap en de geit zwanger waren, moet u bizar genoeg toegeven dat u er geen idee heeft. U weet evenmin waarom u dat niet weet (CGVS, p. 17). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe het schaap en de geit zwanger zijn geraakt, verklaart u dat u ze naar de woestijn bracht, en dat er andere mensen waren met bokken en rammen. Echter, wanneer u vervolgens de logische vraag gesteld krijgt of ze tegelijk zwanger werden, antwoordt u dat u er niets van weet. U weet evenmin hoeveel tijd ertussen zat en verklaart vervolgens dat u ze enkel soms liet grazen en dat u niets weet van hun zwangerschap (CGVS, p. 17). Het is evenwel uiterst bevreemdend dat u zelf verklaart het schaap en de geit naar de woestijn te hebben gebracht, naar mensen met bokken en rammen, maar er verder niets over weet. Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat “u het niet weet” (CGVS, p. 18).”

Verzoeker laat wat dit betreft gelden dat zijn oom voor de appelbomen zorgde en dat hij geen idee heeft hoeveel appels zijn oom produceerde en wat de opbrengst van de appelteelt was en dat dit gezien zijn minderjarigheid niet abnormaal is. Dit neemt echter niet weg dat van hem kon worden verwacht dat hij op zijn minst meer kon vertellen over de appelteelt van zijn familie, over zijn enige taak die hij hierbij had en over wat er met de appels werd gedaan.

Daarnaast laat verzoeker de volgende motieven in de bestreden beslissing over zijn gebrekkige kennis van de landbouw in zijn regio, van belangrijke lokale persoonlijkheden, van veiligheidsincidenten in zijn district, van de aangrenzende districten en provincies en van zijn reis naar Europa volledig ongemoeid:

“Voorts werd er vastgesteld dat ook uw kennis over de landbouw in uw regio zeer opmerkelijke leemtes vertoont. Zo beweert u dat de meeste mensen in uw regio aan landbouw doen en aardappelen en tarwe cultiveren. Echter, u weet niet hoe ze dat doen. U kan vervolgens wel vertellen dat tarwe wordt gezaaid in de herfst en in het begin van de lente, maar u moet toegeven dat u geen idee heeft wanneer die tarwe wordt geoogst (CGVS, p. 18). Mede gelet op het feit dat u beweert uit landbouwgebied te komen, is het evenwel zeer bevreemdend dat u geen enkel idee heeft wanneer de oogst van tarwe, voor landbouwers een van de belangrijkste gebeurtenissen van het jaar, plaatsvindt. Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat u het nooit heeft gezien en dat u het niet weet (CGVS, p. 18).

Vervolgens werd er vastgesteld dat u bijzonder weinig kennis heeft van belangrijke lokale persoonlijkheden. Zo verklaart u aanvankelijk dat u geen enkele belangrijke persoon kent uit uw district, alvorens u Mawlawi Azim, Malem Zarif, Tuti en Habib Jan opnoemt die naar uw broer vroegen. Echter, u kan enkel zeggen dat ze Pashtounen waren. U weet niet waarom ze naar uw broer vroegen, u weet evenmin of ze lid waren van een bepaalde groepering en u kan verder niets meer over ze zeggen (CGVS, p. 20). Dit is des te meer bevreemdend aangezien u deze vier mannen later aanhaalt in uw asielairelaas als talibanrekruteerders van de lokale madrassa waar u naar eigen zeggen zeven maanden koranlessen volgde (CGVS, p. 23). Wanneer u vervolgens opnieuw wordt gevraagd of u belangrijke mensen uit uw district kent, antwoordt u wederom dat u niemand belangrijk kent. Wanneer u vervolgens opnieuw wordt gevraagd naar mensen die veel te zeggen hebben in uw district, beweert u dat u niemand kent (CGVS, p. 20-21). Dit is evenwel niet aannemelijk. Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat u er niets van weet en dat u niet vaak buiten was (CGVS, p. 21). Deze verklaring is evenwel niet afdoende om de bovenstaande onaannemelijkheid uit te klaren. U kent evenmin mensen bij de taliban en hoewel u aangeeft de districtschef en de politiechef te kennen nadat u expliciet gevraagd wordt of u belangrijke mensen bij de overheid kent, kan u verder niets over ze zeggen (CGVS, p. 21). Ook over de Arbaki's, de lokale politie, die volgens de beschikbare informatie sterk vertegenwoordigt zijn in uw district, heeft u geen informatie. Zo kent u geen enkele Arbaki en kan u enkel zeggen dat ze in wachtposten zaten. U weet echter niet wat hun job was (CGVS, p. 21). Ook kort daarna verklaart u dat u geen mensen kent in uw district die deze functie uitoefenden en u kan verder niets vertellen over hun werk in het district. Ook wanneer u wordt gevraagd wie er de controle heeft over uw district, de taliban of de overheid, moet u toegeven dat u het niet weet en kan u enkel zeggen dat beide aanwezig waren (CGVS, p. 21). Zelfs wanneer u wordt geconfronteerd met de namen Abdul Rahman Durani en Haji Mussa Hotak, beide zeer bekende politieke figuren uit Jalrez, moet u toegeven dat u nog nooit van ze heeft gehoord (CGVS, p. 23). Zelfs over belangrijke mensen in uw eigen dorp heeft u zeer geringe kennis. Zo kan u enkel zeggen dat Haji Gulagha, Haji Qnadagha en Haji Agha Gul veel land hebben. U kan niets meer over ze zeggen. Wanneer u vervolgens expliciet naar dorpsoudsten wordt gevraagd, somt u Haji Nur Alam, Haji Noor Ahmad Khan, Haji Gulagha en Haji Agha Gul op, alvorens u moet toegeven dat u niets meer over ze kan vertellen (CGVS, p. 24-25). Er kan evenwel worden verwacht dat u op zijn minst meer kan vertellen over de belangrijkste mensen en groeperingen uit zowel uw eigen dorp als het district in het algemeen. Dit brengt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden herkomst ernstig in het gedrang.

Ook over veiligheidsincidenten in uw district vertoont uw kennis zeer opmerkelijk leemtes. Zo antwoordt u dat er een gevecht was wanneer u wordt gevraagd naar gevechten tussen de overheid en de taliban.

Echter, wanneer u vervolgens wordt gevraagd hierover meer te vertellen, komt u niet verder dan te zeggen dat er een gevecht was in de ramadan en dat u er niets van weet. U weet evenmin wat de gevolgen waren van het gevecht en u heeft verder geen kennis over andere incidenten in het district (CGVS, p. 22). Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden herkomst uit Jalrez op de helling. Bovendien vonden er volgens de beschikbare informatie in juli 2015 over het ganse district zware gevechten plaats tussen de taliban en de overheid, toen u volgens uw verklaringen nog in Jalrez was. Dat u hierover niets kan vertellen, is dan ook niet aannemelijk.

Naast uw geringe kennis over veiligheidsincidenten en lokale prominenten, vertoont uw kennis van de aangrenzende districten en provincies evenzeer opmerkelijke lacunes. Zo kan u enkel Narkh opnoemen als aangrenzend district. U heeft verder geen idee welke andere districten Jalrez begrenzen (CGVS, p. 6). Dit is bizar, mede gelet op het feit dat uw district wordt begrenst door nog drie andere districten van Maidan Wardak, waaronder de provinciehoofdstad. U heeft evenmin een idee welke andere provincies een grens hebben met uw district (CGVS, p. 6). Ook dit is bevreemdend, gezien het feit dat uw district een zeer lange noordelijke grens kent met de provincie Parwan, en een oostelijke grens met de provincie Paghman.

Ook uw kennis over uw reis naar Europa vertoont zeer bizarre leemtes. Zo heeft u geen idee wat uw reis heeft gekost, enkel dat uw moeder en oom van vaderszijde het weten. U heeft ook geen idee hoe zij uw reis hebben geregeld en u heeft het hen nooit gevraagd (CGVS, p. 26). Dit is evenwel niet aannemelijk. Ook over uw route heeft u nauwelijks kennis. Zo beweert u vier uur lang in een "grote stad met een plein" verbleef alvorens u een bus nam en verder trok (CGVS, p. 23 en 26). U heeft echter geen idee waar dat was. Dit is bizar, mede gelet op het feit dat u daar vier uur lang verbleef en een bus nam richting Nimroz (CGVS, p. 26). Echter, wanneer u wordt gevraagd naar de plaatsen waar u langs reed op weg naar Nimroz, een rit die ongeveer 17 uur duurde, kan u er geen enkele opnoemen, enkel dat er een woestijn was en er auto's reden (CGVS, p. 26). U kan enkel zeggen dat u in een hotel stopte en verder reisde. U weet echter niet waar dat was en u heeft het niemand gevraagd (CGVS, p. 26-27). Er kan evenwel worden verwacht dat u op zijn minst meer details kan geven over uw reisroute uit Afghanistan. Ook dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ten slotte kan de commissaris-generaal nog worden gevolgd waar hij het bevreemdend acht dat verzoeker, die verklaarde dat de meerderheid in zijn district Pashtoun is, zelf geen Pashtou spreekt en dat verzoekers verklaringen hiervoor, met name dat hij vooral thuis bleef en niet buiten kwam en dat Pashtou moeilijk is, niet afdoende zijn. Ook dit motief van de bestreden beslissing laat verzoeker in zijn verzoekschrift ongemoeid.

Verzoeker stelt nog dat zijn broer, S. M. S., tijdens diens asielpcedure in 2011 ook aangaf dat hij in het dorpje Kotah/Qalay Sharokh woonde en dat door de commissaris-generaal niet betwist wordt dat S. M. S. zijn broer is. Verzoeker acht het dan ook onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal zijn herkomst in twijfel trekt nu de herkomst van zijn broer in 2013 wel geloofwaardig geacht werd en deze subsidiaire bescherming kreeg. Verzoeker gaat evenwel niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing hierover, met name dat zijn broer reeds bijna zes jaar geleden aankwam in België en dat elk dossier op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren dat de herkomst van zijn broer in 2013 wel geloofwaardig geacht werd, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk (recent) afkomstig is uit zijn beweerde herkomstregio, met name Kotah Qalay Sharokh, in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak in Afghanistan. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan. In zoverre verzoeker nog verwijst naar artikel 196 van het "Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" van UNHCR, gaat hij er aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak, en er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het dorp Kotah Qalay Sharokh, in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Zo citeert verzoeker een op 7 februari 2017 op de internetpagina van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking geplaatst advies, waaruit zou blijken dat het voor een Belg te gevaarlijk is om naar Afghanistan te reizen. Dit advies is evenwel gericht aan toeristen die niet de Afghaanse nationaliteit bezitten en die niet uit Afghanistan afkomstig zijn. Een dergelijk advies kan evenwel niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel de Afghaanse nationaliteit hebben en van dit land afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op zijn concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Verzoeker kan er dan ook niet uit afleiden dat het voor hem onmogelijk is om in Afghanistan te leven.

Waar verzoeker nog een passage uit een interview van februari 2015 met de Afghaanse Minister “for *Refugees and repatriation*” citeert waaruit volgens hem onbetwistbaar blijkt dat de situatie in Afghanistan verslechterd is, wordt er op gewezen dat dit een persoonlijke en dus subjectieve weergave van feiten betreft, waarvan de bewijswaarde relatief is. Hoe dan ook blijkt uit dit interview niet dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar om het even welke regio in Afghanistan louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. In tegendeel, uit het rapport van februari 2017 van de United Nations Assistance Mission in Afghanistan waaruit verzoeker citeert blijkt duidelijk dat er in Afghanistan regionale verschillen zijn wat het aantal burgerslachtoffers betreft. Dit blijkt evenzeer uit het artikel “*Afghan civilian casualties: Why have they hit a new high?*” van de BBC van 6 februari 2017 en het rapport van Human Rights Watch van 12 januari 2017 waaruit verzoeker citeert, en die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Nangarhar en Kabul. Ook uit het persartikel van IRIN van 10 januari 2017 blijkt niet dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar om het even welke regio in Afghanistan louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Bovendien kan uit het feit dat verzoeker niet kan worden geloofd waar hij

verklaart afkomstig te zijn uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak enkel worden afgeleid dat hij zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan dan ook niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN